Τσακισμένα πουλιά

written by Τατούμ O'Νηλ | 02.06.2015

Είμαστε από τους πρώτους που είχαμε ανακαλύψει την πλατεία Αβησσυνίας και αισθανόμαστε περήφανοι γι’ αυτό. Κερδίζαμε ήδη λεφτά από τη δουλειά μας και πηγαίναμε άνετα πια στο στέκι εκείνο της μόδας που μας άρεσε τόσο πολύ. Καλοκαιρινό βράδυ στην Αθήνα, γλυκό, τα επιπλάδικα κλειστά, οι δρόμοι έρημοι, ο ήχος από τα ακριβά μαχαιροπήρουνα που πέφτουν πάνω στην πορσελάνη, ποτήρια με δροσερό κρασί, πιάτα ευφάνταστα και νόστιμα, κόσμος ενδιαφέρων, απόηχος από κουβέντες και γέλια. Στάθηκε δίπλα μας σαν τσαλαπατημένο, βρώμικο πουλί. Δεν καταλάβαινες αν ήταν άντρας ή γυναίκα, ένα κορμί φασματικό σ’ ένα λερό τζιν κι ένα μπλουζάκι. Ζήτησε λεφτά, κάτι, οτιδήποτε. Χάρηκα κρυφά όταν της έφεραν από το μαγαζί μια πορτοκαλάδα. Της δώσαμε λίγα ψιλά, ένα τσιγάρο και περιμέναμε ότι θα έφευγε. Και τότε εκεί, μπροστά μας, ενώ εμείς περιμέναμε να γευτούμε και να χαρούμε μια βραδιά που θεωρούσαμε ότι τη δικαιούμαστε, αφού ήπιε την πορτοκαλάδα, έκανε έναν κίτρινο, άρρωστο, πονεμένο εμετό μπροστά μας (μπορεί αλήθεια ο εμετός να είναι αλλιώς;) επιβεβαιώνοντας ότι αυτό το τσαλακωμένο πουλί κουβαλούσε πολλές αμαρτίες στα τσακισμένα φτερά του. Ήσυχα, απαλά, σχεδόν με αγάπη την τράβηξαν μακριά οι άνθρωποι του μαγαζιού κι αυτή χάθηκε μέσα στη νύχτα. Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Δεν ξέχασα ποτέ το τσακισμένο πουλί. Πήγα σε μέρη πιο προνομιακά, πιο προφυλαγμένα, μέρη που το χρήμα επιμελώς κρύβει τα τσακισμένα πουλιά που ζουν ανάμεσά μας. Ή που πιστεύει ότι αρκούν λίγα ψιλά για να «βοηθήσεις» τα τσακισμένα πουλιά αυτού του κόσμου. Τα τσακισμένα πουλιά που πλήθυναν ανεπανόρθωτα και κάθε μέρα πληθαίνουν. Τα τελευταία ξεβράστηκαν σε μια παραλία σ’ ένα ελληνικό νησί. Εκεί κάτι άλλα πουλιά, βορινά, ενοχλήθηκαν, γιατί αλήθεια πώς μπορείς να φας όταν ο πεινασμένος σε κοιτάζει στο στόμα; Πώς μπορείς να κολυμπήσεις όταν η Μεσόγειος ξεβράζει πτώματα; Τα βορινά πουλιά όμως είπαν

ότι δούλευαν όλο το χρόνο για να πάνε σε αυτό το νησί και δεν μπορούσαν να βλέπουν τα τσακισμένα πουλιά όταν έχουν πληρώσει. Τα βορινά πουλιά προσπαθούν να μας πουν με πειθώ ότι η ζωή δεν είναι αλυσίδα, ότι αυτό εμένα ποτέ δεν θα μου συμβεί, ότι όταν ο Ηράκλειτος έλεγε τα πάντα ρει δεν ήξερε τι έλεγε, ότι μια βδομάδα νεκρωμένων αισθήσεων είναι το ίδιο σημαντική για την ευεξία σου είτε είσαι στην Κω, είτε στην Πατάγια είτε στην Καλκούτα κι ότι σίγουρα τα τσακισμένα πουλιά φταίνε γι' αυτό που τους συνέβη. Ακόμη, η αλληλεγγύη δεν είναι σημαντική και το «εγώ» βρίσκεται πάντα στο κέντρο του Σύμπαντος. Εγώ όμως, εκείνο το βράδυ, παρά τη φυσική μου συστολή, τόλμησα και κοίταξα το τσακισμένο πουλί στα μάτια και για μια απειροελάχιστη στιγμή καθρεφτιστήκαμε και οι ρόλοι μας άλλαξαν. Κι αυτό ήταν αρκετό για να διαλύσει όλα τα περί αντιθέτου επιχειρήματα.